

P.S.

Ако вече
не ме виждаш,
защото останах фон
от картина,
ако вече
не ме чуваш
в ехото, а съм стон
сред мнозина,
ако вече
не ме чувстваш
в този сезон,
значи е зима...

Но прелисти
и последната страница.
Пише: "Бяха заедно,
живяха щастливо."

RESERVÉ

Виждам:

идваш,
сядаш,
гледаш,
дишаш,
палиш,
пушиш,
разказваш,
показваш,
сияеш,
омайваш.

Чувствам:

омагьосваш,
докосваш,
отпиваш,
разсмиваш,
откриваш,
събличаш,
обичаш.

Но съм седнал
на другата маса...

АСИМПТОТА

Каквото и по-рано отблизо за теб да съм писал,
както и да съм обещавал света в двете ти шепи,
досега не успях живот да ти вдъхна. Аз – слепият.
Ти – съществуващ безплатно далечна.
Мисля те.

ADAGIO

Стъклото натроши простора –
викът ти спря оттатък хоризонта.
Поиска да се върнеш. Не отворих –
оставих да си идеш доброволно.
През разстоянията ще говорим
и няма липсите да забележим.
Валежите отдавна са отворени.
И ще мълчим, че дълго ще е снежно.

УНИСОН

Няма друг в ръждата ни да посмее цвят да посее.
Дъждът трие межди и трови мними богоизбрани.
Бурите, заради ветровете ни без посоки се смеят.
Зад зимата зъзне нетърпелив плод. Разголва раните ни.
Раними и наранени, рискуваме да посеем плевели
зад заревото, в здрача зарята да ни подмине,
да зазида началото ни, в което сме се оплели.
Как да пристъпим през прага, за да подхванем поминък
за двама – под знака на свойто споделяне.
Да сме в обща бразда, а не в кал и тиня,
да изпреварим времето извън пределите му.
Пролетта идва винаги с дъжд.
И няма да ни подмине.

И АЗ ПИТАМ

Как да се вразумим,
как да ни има,
да носим радост, а не жал?
Искам да искам.
Недоумявам как живота се преподава,
какво постигам, щом разливам кръв
и обещавам печал...
Заради власт ли не пожелах
човечност да подарявам?

ПРОГЛЕЖДАНЕ

Сляпо повярвах
във всеобщата
солидарност,
когато с щедрост
в животите ви
по ваша покана
се впуснах.

Не е за вярване
как се отвърнахте –
неблагодарни.
И не понечих
да обяснявам –
без предизвестие,
сам ви напуснах.

ПЕТНО НА СТЕНАТА

Изпод вежди натам все поглеждам,
на масата слагам чук и пирони.
Движи се стаята – пренареждам я
дълго – като на опашка за стоки с купони.
Вторачен в петно на стената безлична,
по-бяла от сняг, без лице – утопична е.
Но къде е картината, за да я сложа?
Някой разпъна там моята собствена кожа.
Ще живея с вината и нощи, и дни.
Погледни! Пробивам стената сега.
Погледни!
Трите други стени не виждах до днес,
но внезапно изпитах към тях интерес.
Седнах в средата. Заклех се. Заплаках.
Отървах се от всяка гротескна заплаха.
Осъзнах, че ние в квадрати живеем.
И петното да трием, пак тялото тлее.
А картината закачих все пак.
С един пирон само. Нека виси на стената.
Като обреченост.
Като провален брак.
Като въпрос: Какво правя тук, на Земята?